A TÖVISKORONÁS KIRÁLY

Makovei János

Nagy tömeg kíséri…
Jerikóból Jeruzsálembe ma diadalút vezet.
Ilyen ünneplésre
Izráel legvénebb írástudója sem emlékezett.
Pálmaágak hullnak
Diadalkiáltás száll messze… és száll egyre…
A ködös völgybõl
Víg örömet ígérõ, büszke, magas hegyre.
Király Õ, ki itt vonul
Népe az, ki eljött ma hozsannát zengeni.
Mindenki zajos és
A hangulat felségesen sodró és oly’ ünnepi.
Õ csak megy, megy
Jeruzsálembe az ünnepelt dicsõ nagy király.
Tombolj ünneplõ tömeg!
A nagy, menet Jeruzsálem elõtt megáll.

*

Nagy tömeg kíséri…
Jeruzsálembõl ez az út vajon hová is vezet?
És ki Õ, kire ily’ tömeg
Emel kegyelmet nem ismerõ szennyes kezet?
Mi a nagy bûne, vétke,
Hogy vállán nehéz, durván ácsolt kereszt,
S ki tette kíntól gyötört
Vállaira? Mondjátok, ki volt, ki tette mindezt?
Fején milyen korona ez?
Tövisbõl font… és nyomán vér, vér fakad.
Testét annyi ütés borítja,
S miért kíséri csúfolódva e zajos sáska-had,
Szavuk zúg kegyetlenül:
„Feszítsd meg! Feszítsd keresztre nekünk ma Õt!”
Iszonyú néptömeg kiált,
Kísérve konokul, a szelíd, alázatos halálba menõt.

*

„Én Istenem, én Istenem!
Miért hagytál el engem!' szava messze így kiált!
Ó, keresztre feszített tiszta lény, ki vagy te hát?

*

Te vagy az ünnepelt?
Kinek keresztje most, ott vad latrok között áll?
A Király, az én Királyom?
Az ünnepelt, a nagy hozsannával kísért Király?
Kereszten függsz
Temérdek bûnömért mindezt Te tetted velem!
Hajts térdet és fejet
Elõtte erõ, hatalom, szív, bölcsesség, értelem!

Budapest, 1969. március 2.

Forrás: www.keresztenydalok.hu